

ODPORNİK *sb m*

Teksty nie oznaczają ó; pierwsze o prawdopodobnie jasne (tak w od-).

sg N odpornik. ◇ pl N odpornicy. ◇ A odporniki.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI i XVIII w.

Ten, kto się sprzeciwia, przeciwstawia, przeciwnik; refutator Cn [komu, czemu]: Bo też takowe odporniki żywotu Krystusewemu [!] od społeczności wiernych [*Pismo Święte*] oddziela na wielu miejscach *AktaSynod* I 97.

W połączeniu szeregowym: Ale Boży przeciwnik s Kryftufem niezgodnik/ Duchowi świętemu odpornik/ człowieczy łzkodnik/ Szátan/ duch niemiłości/ niezyczliwości/ niezgody/ ten miłość iáko gdzie może wżędy płował/ pfluie/ y płowác nieprzeftawa *GilPos* 65 (*Linde*).

Wyrażenie: »zjewny odpornik«: z jakim ja sumnieniem służyć mogę świętościami tym, którzy są zjewni odpornicy Krystusewemu [!] żywotu cnemu [...], przeciwko któremu się stawiają na odpór *AktaSynod* I 97.

Synonimy: *nieprzyjaciel, przeciwnik, sprzeciwnik.*

Cf [ODPORCA]